

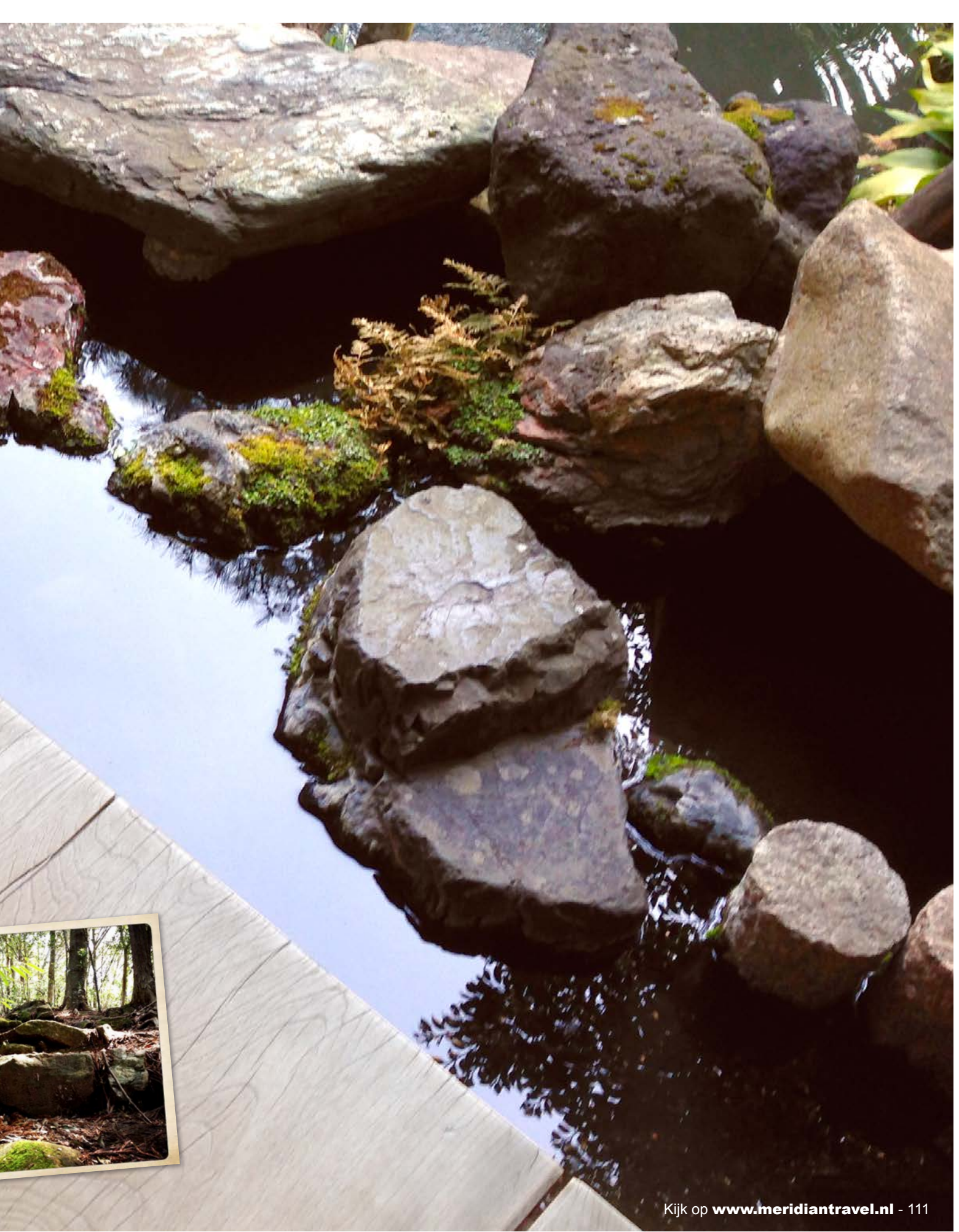
De Kumano Kodo

ALS EEN PELGRIM IN JAPAN

De diehards lopen hem natuurlijk helemaal: de Kumano Kodo in Japan. Dimsum's Christel van Bree doet het iets rustiger aan en geeft zich over aan de schoonheid van de natuur en de gastvrijheid langs het pelgrimspad, van Takijiri naar Hongū Taisha.

TEKST CHRISTEL VAN BREE FOTOGRAFIE ???

De chauffeur van de bus van Tanabe naar Takijiri bereidt zich minuscule voor. Twee minuten voor vertrek doet hij met een elegant gebaar zijn witte handschoenen aan. Zijn zonnebril laat hij met een langzaam gebaar op zijn neus glijden en tenslotte buigt hij zijn hoofd flauwtjes naar voren om zijn pet op te zetten. De deur gaat dicht, koppeling omhoog en we rijden. Op naar de toegangspoort tot het heilige land in de bergen waar de goden zetelen, op naar Takijiri. Ik word vergezeld door twee Japanse stellen op leeftijd die ook de pelgrimsroute Kumano Kodo gaan lopen. Ze praten en lachen luid en stappen al dijen kletsend de bus uit. Ze lijken in niks op de Japanse toeristen die ik tegenkom in Nederland.

Takijiri - Takahara

Ik loop een deel van het pelgrimspad: van Takijiri tot aan het grote shintoshrijn (Japans heiligdom, red.) Hongū Taisha: het einddoel van de ze kleine pelgrimage. Een pelgrimage die duizend jaar geleden al werd gelopen door keizers en leden van adellijke families. Maar dan vanuit Kyoto via Osaka naar de heilige bergen hier. Pelgrims lopen om zich ritueel te reinigen, de goddelijke elementen als rivieren, bergen en lucht te eren en de *kami*, de natuurgeesten, gunstig te stemmen om zo nirwana te bereiken.

Met mijn pelgrimsstok en rugzakje loop ik door de eenvoudige poort met witte papieren versiersels en een enorm dik stuk gevlochten touw die aangeven dat ik heilige grond betreedt. Vanmorgen las ik de diepe

betekenis van de stappen die ik nu neem: 'Gij betreedt de Poort tot het gebied waar de heilige bergen beginnen, de toegang tot het land der Goden en de Hemelse Paradijzen van de Boeddhistische Verlichting.'

Ik klim over wortels van hoge cipressen, voel aan de dikke, groene moslaag op de keien, kijk omhoog naar het steile pad. Er komt geen einde aan. Maar met het verstand op nul en met mijn aandacht bij mijn ademhaling, vlieg ik omhoog. Dat is ook niet moeilijk, eerlijk gezegd. De afstand naar het eco-resort Takahara is maar een krappe vier kilometer, maar door het steile pad duurt het toch nog twee uur.

Het eerste schrijn dat ik tegenkom na Takijiri is een grot. De legende luidt dat de vrouw van de vroegere keizer Fujiwara hier een kind kreeg toen ze samen dit pad beliepen. Ze lieten het kind achter in de grot waar het werd gevoed door een wolf die stevast melk op de stenen druppelde. Op de terugweg vonden de keizer en zijn vrouw

hun kind in blakende gezondheid terug en namen hem gewoon weer mee.

Wilde spinazie en bamboescheuten

Takahara staat bekend om het prachtige uitzicht, vooral wanneer mist zich om het Hatenashi-gebergte heen sluiert. Als ik er ben, schijnt de zon, de lucht is strakblauw. Dit prachtige weer is echter een geschenk uit de hemel. Het uitzicht is prachtig, overal staan bloesembomen in bloei.

Jian is de eigenaar van dit resort en zodra ik er ben, trekt hij me de keuken in om me te laten zien wat we vanavond eten. Wilde groenten en kruiden geplukt in de bergen door zijn chef, liggen op

krantenpapier op het aanrecht. Een oude vrouw met een hoofddoekje met bloemetjesmotief knikt me van achter zijn rug vriendelijk toe. Jian laat me asperges zien, en wilde rucola en spinazie, lente-ui en witte wortels. 'Gaat in de tempura', lacht hij me toe. Dan trekt Jian me mee naar buiten, naar de vuurplaats. Grote, bruine stronken liggen in borrelend water. 'Bamboespruiten!', roept Jian weer enthousiast. 'In gemalen rijstvelletjes om het zuur eruit te trekken. Even een nachtje koken en dan kan ik ze morgen schoonmaken.

Ik heb gisteren ook al een bak gemaakt. Krijg je straks!' In de avond eet ik het lekkerste en meeste delicate eten ooit. Allemaal vers uit de bergen of uit de moestuin van Jian.

Takahara -Nonaka

Vanaf Takahara is het achttien kilometer klimmen en dalen over steile bergkammen. Ik ga het met open vizier tegemoet. Omdat ik weet dat ik langzaam loop en onderweg van alles te doen heb om de *kami* tevreden te houden, vertrek ik met opzet als laatste uit het hotel. Die ruimte achter me geeft me rust. Ik loop langzaam de eerste helling op en geniet van de kersen- en perzikbloesems, de geuren van jonge kamille en kamperfoelie die hier in het wild groeien.

Bij een volgend schrijn hangt een horizontaal gevlochten stuk touw waar witte vaandeltjes aan hangen: het teken dat we hier te maken hebben met heilige grond waar een *kami* huist. De *kami* kun je aanroepen door aan een bel te rammelen en dan twee keer in je handen te klappen. Je buigt een keertje diep en wendt je tot de *kami* met je gebeden, wens of vraag.

Zoals bij elk belangrijk schrijn zie ik hier ook een stempelhuisje zodat ik een stempel kan zetten in mijn speciale boekje. Net als bij de Elfstedentocht zijn deze stemfels het bewijs dat je ook daadwerkelijk het pad hebt afgelegd.

Bij elk schrijn langs de Kumano Kodo staat een bord met een verhaal over een gebeurtenis die op die plek zou hebben plaatsgevonden. Vaak zijn het verhalen uit de 12e eeuw toen vele keizers en vrome monniken over dit pad liepen. Zo kom ik na een stevige klim het schrijn van Koma Jizo tegen. Koma Jizo is vernoemd naar een pelgrimsmonnik die de dood vond op Kumano Kodo, precies op de plek waar dit schrijn nu staat. Het verhaal gaat dat op het moment dat hij de dood voelde komen een *koma* (muntstuk met vierkant gaatje, red.) op zijn tong legde en stierf.

Als ik verderloop en een aantal huizen zie, begin ik te twijfelen. Zijn deze vijf huizen het dorp Nonaka? Gelukkig kom ik iemand tegen om de weg te vragen naar mijn slaapplek Minshuku Nonaka Sanso. Ik moet naar beneden.

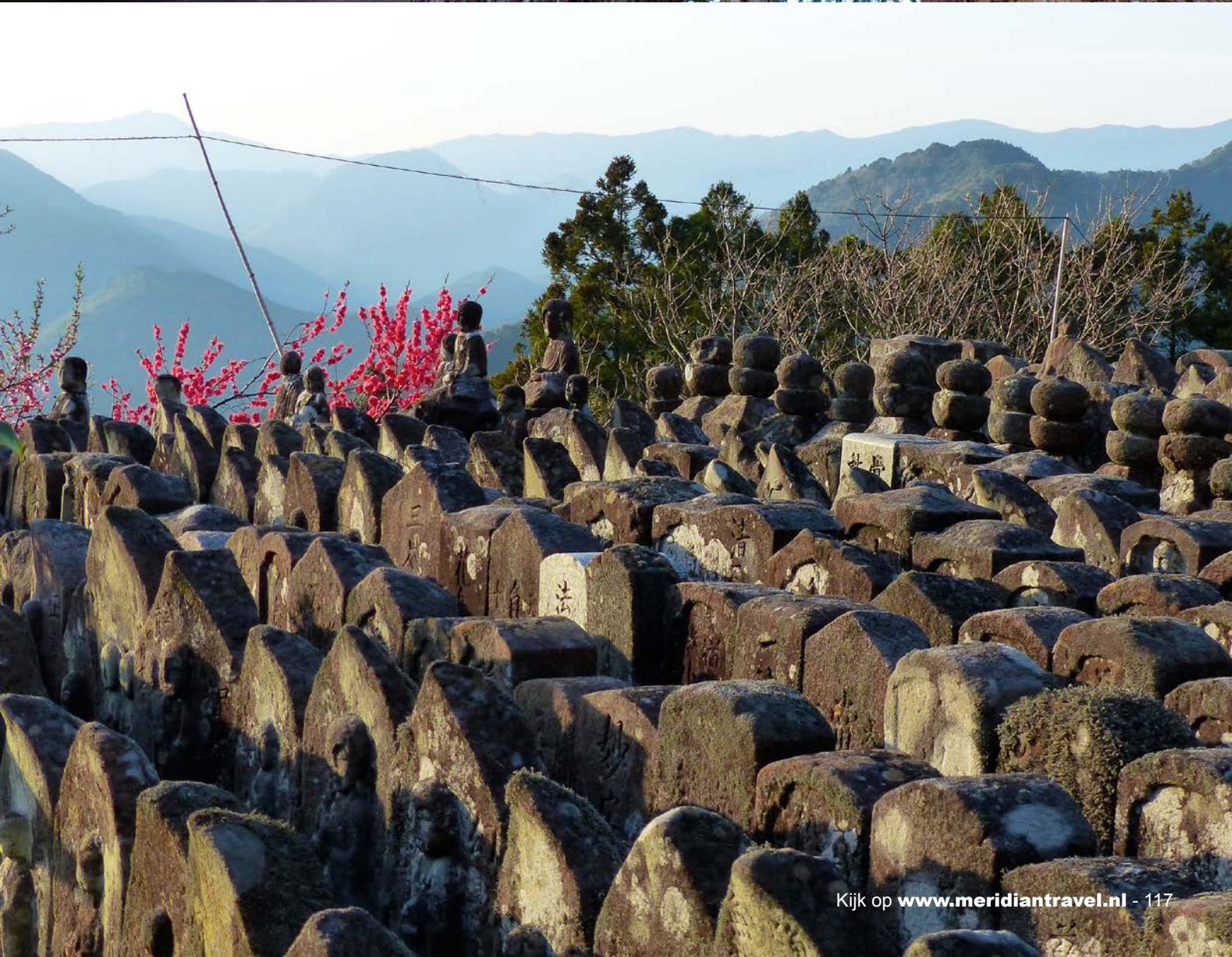
Het *guesthouse* ligt helemaal in het dal. En daar heb je als wandelaar helemaal geen zin in zo aan het eind van

de dag. Afwijken van het heilige pad voelt als verraad. Helemaal als je naar beneden moet over een brede asfaltweg. De gastvrouw van Nonaka Sanso staat me compleet met bloemenschort- van ver al zwaaiend en lachend op te wachten. Ik kom doodmoe aan, maar de onzekerheid van zonet verdwijnt als sneeuw voor de zon en dat is het mooiste moment van de dag. Ik stort me op mijn futon om even te rusten voordat ik aan het avondmaal begin. Om acht uur sluit ik mijn ogen en val in een diepe slaap, dromend over muntstukken op mijn tong en kersenbloesem aan de bomen.

Nonaka - Yunomine Onsen

Om zes uur ben ik uit de veren. De tocht vandaag is 21 kilometer lang en schijnt steiler te zijn dan het stuk van gisteren. De dames van de B&B zijn zo lief me boven aan de berg op

de Kumano Kodo af te zetten met de auto. Een beetje besmukt laat ik me rijden. Een echte pelgrim zou onvermurwbaar zijn, denk ik nog. Wat ben ik toch een watje. Ik word afgezet op een prachtig verhard straatje en loop langs de oudste kersenbloesemboom van Japan. Het is een gigantische omgevallen stronk waar zes dunne takjes met wat bloempjes uitsteken. Net als de zes haren op het hoofd van Lambik uit *Suske en Wiske*. Ik loop van nummerpaal naar nummerpaal, stempel mijn

boekje bij de vogelhuisjes, zwier aan de grote bel, ga naar keurige wc's met verwarmde brillen, loop over bruggetjes over lawaaiige rivieren en voel de rust. Ik loop het heilige pad en reinig mijn gemoed. In de avond rust ik uit in het oudste *onsen* (geiser, red.) van Japan: Yunomine. Yunomine kookt eieren en mijn billen. Ondanks het

hete water dat me de adem ontnemt bij het te water gaan, ben ik volkomen in het reine met mezelf en mijn omgeving. Zelfs de slaapmatten van mijn kamer voelen zacht.

Ik ben de eerste die aan de klim naar Hongū Taisha begint. Om zeven uur 's ochtends sta ik voor de vele trappen naar het schrijn. Het is een gesloten houten bouwwerk. Pure eenvoud. Ik buig mijn hoofd en klap voor de laatste keer twee keer in mijn handen. Het einddoel van mijn pelgrimage is bereikt. ■

ZELF DE KUMANO KODO LOPEN?

Neem dan contact op met Dimsum Reizen:

Kromme Nieuwegracht 12

3512 HG Utrecht

www.dim-sum.nl

www.reizen-naar-japan.eu

info@dim-sum.nl

030 230 08 47